

ЕЖО-КЕЖО И СУХА ЖЕЛКА.

Стана Желка сутринь-рано,
 Сутринь-рано, въ понедѣлникъ.
 Приготи си суха Желка,
 Приготи си сладъкъ обѣдъ:
 Погачица и чорбица —
 Чорбицата — отъ мушица!
 Че запрѣгна два гущеря —
 Два гущеря кривокраки,
 Дръпна синджиръ — черни смоци,
 Грабна остень — люта змия,
 Че отиде на оране,
 На оране на копане;
 Насрѣща ѹ лудъ гидия —
 Ежо-кежо таралежо,
 Наежилъ се, наежилъ се . . .

Че присрѣщна Кадънъ-Желка,
 Пригърна я, цѣлуна я,
 Помилва ѹ гърбицата,
 Гърбъцата въ корицата,
 Излапа и погачица,
 Погачица и чорбица! . . .

Па заплака суха Желка,
 Сълзи рони, люто кълне:
 „Ежо-кежо, измамнико,
 Измамнико, провалнико,
 Да те хване люта трѣска,
 Тригодишна огненица,
 Та да станешъ сухо трѣне,
 Сухо трѣне и бодили! . . .“

Виолинко.

